Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτήσια. . . . δρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος. . » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1910* — *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 31*

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ μικρὸς Τιάρκος ἀποφασίζει νὰ ντυποστήσῃ τὸν ἀσθενοῦντα ἐφευρέτην Γιέρακαν καὶ νὰ πετάξῃ αὐτός, μὲ τὰς πτέρυγας τῆς ἐφευρέσεώς του, εἰς τὸν κῆπον Μαρμπέφ. Τώρα πρόκειται νὰ κάμῃ μίαν δοκιμαστικὴν πτῆσιν διὰ νὰ μάθῃ τὸν χειρισμόν, καὶ ὁ Γιέρακας τοῦ ἐφόρεσε τὴν φαντακτερὴν στολὴν τοῦ «ἱπταμένου ἀνθρώπου».*

Κατόπιν ἐξεδιπλώθησαν αἱ πτέρυγες καὶ προσεδέθησαν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Τιάρκου, ἐνῷ ὁ Γιέρακας τὸν ἐδίδασκε πῶς ἔπρεπε νὰ τοὺς κινῇ. Τί-ποτε εὐκολώτερον! Θὰ τοὺς ἐξέτεινε σταυροειδῶς καὶ θὰ τοὺς ἐμάζευε πάλιν ἠρέμα, μιμούμενος τὰς κινήσεις τῶν πτηνῶν.

—Ἄλλως τε, προσέθεσε, θὰ ἠμπορέσῃς νὰ γυμνασθῇς εἰς τὸν χειρισμὸν ἀκινδύνως, διότι τὸ πρῶτον πείραμα θὰ τὸ κάμῃς δεμένος ἀπὸ ἕνα σχοινί, περασμένον εἰς μίαν τροχαλίαν, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ θὰ μπορέσω νὰ σὲ κρατήσω εἰς τὸν ἀέρα.

—Ὤ, ἀπεκρίθη εὐθαρσῶς ὁ Τιάρκος, δὲν φοβοῦμαι! ἔχω πεποίθησιν εἰς σᾶς καὶ εἰς τὴν μηχανήν σας!

Ὁ ἐφευρέτης ἔθλιψε ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου καὶ τὸ ἐπανέφερεν εἰς τὸν στύλον, ὅπου ἀνέμενον ὁ διευθυντὴς καὶ ὁλόκληρον τὸ προσωπικόν του, ἀνυπόμονοι νὰ ἴδουν τὸ θαυμάσιον πείραμα.

Τὸν δένουν τότε τὸν καλόν μας Τιάρκον ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ μὲ τὸ σχοινὶ τὸν ἀνυψώνουν εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ μῆκος τοῦ στύλου. Φθάνει οὕτω μέχρι τοῦ μικροῦ ἐξώστου τῆς κορυφῆς, ὅπου πατεῖ καὶ στέκεται ὄρθιος. Δὲν ἔχει καιρὸν νὰ ναμετρήσῃ τὸ ἰλιγγιῶδες ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, διότι ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ Γιέρακα ἀντηχεῖ ἀπὸ κάτω:

—Ἔμπρός!...

Ὁ Τιάρκος κλείει τὰ μάτια, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἄβυσσον ποὺ χαίνει ἐμπρός του, ἁπλόνει τὰ πτερά του, καὶ ἡσυχος, θαραλέος, τρελλός, πετᾷ εἰς τὸ κενόν...

Ὤ, τί θαῦμα!... (*) Αἰσθάνεται μίαν δύναμιν, ἡ ὁποία τὸν φέρει καὶ τὸν στηρίζει εἰς τὸν ἀέρα. Κινεῖ τοὺς βραχίονας, ὅπως τὸν ἐδίδαξεν ὁ ἐφευρέτης, καὶ εὑρίσκει εἰς τὸν ταφτᾶν μίαν ἀντίστασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται. Δὲν πετᾷ καθαυτό, ἀλλὰ διὰ μιᾶς πτώσεως βραδείας, ἠρέμου καὶ λοξῆς, φθάνει ἀβλαβῶς εἰς τὸ ἔδαφος, τεσσαράκοντα πόδας μακρύτερα τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνυψωθῆ.

Οἱ ὑπηρέται χειροκροτοῦν, ὁ διευθυντὴς μειδιᾷ εὐχαριστημένος. Δὲν ἦτο ἴσως καθαυτὸ ὅ,τι εἶχεν ἐλπίσῃ, ἀλλ' ἦτο ἀρκετόν. Μόνον τὸ θάρρος, ἡ ἀφοβία τοῦ παιδίου, ἐξησφάλιζε τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅσον διὰ τὸν Γιέρακαν, αὐτὸς πλέον ἦτο τρελλὸς ἀπὸ χαράν. Τὸ ὄνειρόν του ἐλάμβανε σάρκα. Καὶ ἔνθους, ἐναγκαλιζόμενος τὸν Τιάρκον, ἐφώναζε:

—Πετᾷς, παιδί μου, πετᾷς!.. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἐχρειάσθη διόλου νὰ τραβήξω τὸ σχοινὶ διὰ νὰ σὲ κρατήσω. Ἀπόψε θὰ πετάξῃς σὰν τὸ πουλί!

—Ἀρκεῖ! διέκοψεν ὁ κ. διευθυντής· δὲν πρέπει νὰ κουρασθῇς περισσότερο. Σὲ προσκαλῶ 'ς τὸ τραπέζι. Θὰ πιοῦμε καὶ σαμπάνια! Ἐν τῷ μεταξὺ — προσέθεσεν ἀποταθεὶς πρὸς

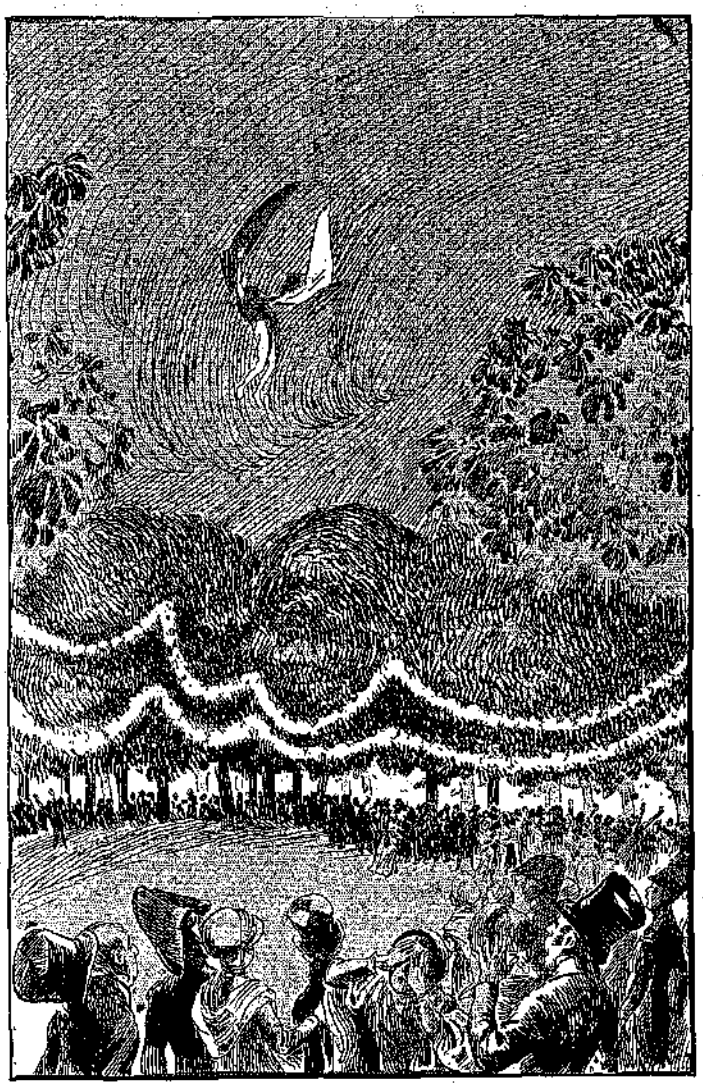

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 246.

«Ἔντρομοι οἱ θεαταὶ εἶδον νὰ διπλώνεται ἡ μία πτέρυξ...» (Σελ. 254. στ. γ'.)

μίαν γυναῖκα, εὑρισκομένην ἐκεῖ, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ στεγέψετε τὴ στολὴ αὐτοῦ τοῦ παιδοῦ, γιατὶ μὲ τὶς καρφίτσες δὲν γίνεται δουλειά.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ πρόσκλησις εἰς γεῦμα δὲν ἐγίνετο ἀπὸ καλωσύνην. Ὁ διευθυντής, προνοητικός, ἤθελε διὰ τούτου νὰ κρατήσῃ εἰς τὸν κῆπον τὸν Γιέρακαν καὶ τὸν Τιάρκον μέχρι τῆς ὥρας τῆς παραστάσεως. Μήπως, ἂν ἔφευγαν, ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο;

Τὸ γεῦμα, πολυτελέστατον, παρετέθη εἰς τὴν ὑάλόφρακτον στοὰν τοῦ κήπου. Ἡ τράπεζα ἀνθοστόλιστος, τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ἄφθονα, οἱ συνδαιτυμόνες πολλοὶ καὶ εὔθυμοι: δύο ἀγγλίδες χορεύτριαι, αἱ ἐπιμελήτριαι τοῦ γαλατοκομείου μετημφιεσμέναι εἰς Ἑλβετίδας, τρεῖς μαῦροι καὶ μερικοὶ φίλοι τοῦ Πικονέτου. Ὁ Τιάρκος, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπεριποιοῦντο, ἦτο καταμαγευμένος. Καὶ ἡ σαμπάνια — ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ ἔπινεν εἰς τὴν ζωήν του, — συνεπλήρωσε τὴν εὐτυχίαν του μὲ μίαν ἐλαφρὰν ζάλην, ἡδονικήν, ἐμπνέουσαν αἰσιοδοξίαν... «Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος ἔφθασεν!..» ἐσυλλογίζετο διαρκῶς.

Ἀλλὰ δὲν ἐκάθησαν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ τραπέζι, διότι οἱ πρῶται θεαταὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ συνωστίζωνται εἰς τὰς θύρας τοῦ κήπου.

— Ἔμπρός, παιδιά! τώρα ἐργασία! ἀνέκραξεν ὁ διευθυντὴς τρίβων τὰς χεῖρας, ἀπόψε θὰ χωμε καλὴ εἰσπραξι. Σύ, μικρέ, τρέξε στὸ καμαρίνι σου καὶ ντύσου τὸ γρηγορώτερο.

. . . . . .

Ἡ διαφήμισις τοῦ ἱπταμένου ἀνθρώπου ἦτο ἀποτελεσματικὴ καὶ εἶχεν ἑλκύσῃ διαφόρων τάξεων πλῆθος. Εἰς μικρὰν πλατεῖαν μὲ ἰσχνὴν πρασινάδαν, ἡ ὁποία ἀπετέλει τρόπον τινὰ τὴν πρώτην ζώνην τοῦ κήπου, συνωστίζετο λαός. Ξύλινον διάφραγμα, στημένον δῆθεν διὰ νὰ κομονεύσῃ τοὺς χορευτὰς καὶ τὰς χορευτρίας, ἐχρησίμευε πραγματικῶς διὰ νὰ χωρίζῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν ἰδιαίτερον αὐτὸν περίβολον, περιεφέροντο ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου ἡ ἑκάθηντο εἰς τοὺς πάγκους ὡραῖαι κυρίαι καὶ κομψοὶ κύριοι. Μία ἀκόμη γωνία τοῦ κήπου ἦτο προωρισμένη διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα, καθ' ὁμίλους φαιδροὺς καὶ θορυβώδεις, ἔπαιζαν διάφορα παιγνίδια. Τρεῖς ὀρχήστραι ἔπαιζαν συγχρόνως, ἀποτελοῦσαι δαιμονιώδη θόρυβον, καὶ ὅλος ὁ κῆπος ἦτο φαντασμαγορικῶς φωταγωγημένος μὲ ἐνετικοὺς φανούς.

Ἀνυπομόνως ἐπερίμενε τὸ πλῆθος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἱπταμένου ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον εἶχεν ἔλθῃ. Τέλος, περὶ τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτός, ὁ κ. Πικονέτος, κρίνων ὅτι ἀρκετὰ πλέον ἔφαγαν καὶ ἤπιαν οἱ πελάται του, ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ αἱ τρεῖς ὀρχήστραι ἐσιώπησαν ταυτοχρόνως.

Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ἀπότομος αὕτη σιωπὴ εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν πρὸς τὸ κέντρον. Ὅλα τὰ μάτια προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ στύλου καὶ τὰ παιδία ἀκομὴ διέκοψαν τὰ παιγνίδια των διὰ νὰ ἴδοῦν τί θὰ συνέβαινεν.

Ὁ Γιέρακας καὶ ὁ Τιάρκος ἐνεφανίσθησαν. Ὁ Γιέρακας ἐφόρουσε τὸ σύνηθες μαῦρόν του ἔνδυμα, ἀλλ' ὁ Τιάρκος εἶχε περιβληθῆ τὴν κυανῆν στολήν, ἡ

«Μετεκόμιζαν τὸ ἀναίσθητον καὶ αἱμόφυρτον σῶμα τοῦ Τιάρκου...» (Σελ. 254, στ. γ'.)

ὁποία τοῦ ἤρχετο τώρα καλὰ καὶ ἐπάνω του δὲν ἐφαίνετο διόλου γελοία. Χαρίεις, θαρραλέος, εὔμορφος ὁ μικρὸς βοημὸς ἐκύτταζε μειδιῶν τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον, γοητευθὲν ἀπὸ τὴν ὄψιν του, τὸν ὑπεδέχθη μὲ ραγδαῖα χειροκροτήματα.

Δύο ὑπηρέται μὲ κοντὰς περισκελίδας καὶ μὲ περρούκας, — οἱ ἴδιοι ποῦ ἐσερβίριζαν εἰς τὸ τραπέζι, — τοῦ ἔδεσαν εἰς τοὺς βραχίονας τὰς μεγάλας πτέρυγας, ἐν ᾧ ὁ Γιέρακας κάτωχρος ἀπὸ συγκίνησιν, ἐπέβλεπε τὰς προετοιμασίας. Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα, ὁ ἐφευρέτης ἔδωσεν εἰς τὸν μικρὸν τὰς τελευταίας του ὁδηγίας:

— Ἄπλωνε καλὰ τὰ χέρια... ὄχι ἀπότομα κινήματα... μὴ παύσῃς νὰ κινῆς τὰ πτερά... καὶ πρὸ πάντων μὴ φοβᾶσαι!

— Μὰ δὲν φοβοῦμαι καθόλου! ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Τιάρκος.

Ἀνίδεος τῶντι τοῦ κινδύνου, ὁ μικρὸς βοημὸς εἶχεν ἐντελῶς ἤρεμον τὸ ὕφος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀγωνιώδους σιγῆς, ὑψώθη ἀπότομος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ξυλίνου στύλου. Ἐπίστευεν ἐνδομύχως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἦτο τὸ μοιραῖον ὄργανον μεγάλης ἐφευρέσεως, προωρισμένης νὰ μεταβάλῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, καὶ ὑπεράνω τῶν ἀπείρων ἐκείνων κεφαλῶν, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διασχίσῃ διὰ τῆς θριαμβευτικῆς του πτήσεως.

Τὰ φῶτα, ἡ μουσική, τἀρώματα τἀνερχόμενα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸν ἔκαμαν ἐπιτέλους νὰ χάσῃ τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος. Ἄλλως τε ἐξηκολούθει καὶ ἡ ἐλαφρὰ μέθη ἀπὸ τὴν σαμπάνιαν. Ἔζη ὡς ἐν ὀνείρῳ καὶ ἔβλεπεν ἤδη τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τὸν καλῇ κατόπιν τοῦ θριάμβου του, νὰ τὸν συγχαίρῃ καὶ νὰ τοῦ τραβᾷ φιλικῶς τὸ αὐτί, ὅπως ὀλίγα ἔτη πρίν, τὴν ἐσπέραν τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς...

Εἰς τὸ τέλος, ὁ μικρὸς βοημὸς δὲν διέκρινε κανὲν ἀπὸ τὰ τρισχίλια πρόσωπα τὰ ἐστραμμένα πρὸς αὐτὸν ἀπέναντί του ὅμως, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στύλου, ἕνα προσωπάκι ἡλιοκαές, μὲ μεγάλα ὀλόμαυρα μάτια καὶ ὀλόχρυσα μαλλιά, ὦ, αὐτὸ τὸ ἔβλεπε τώρα καθαρώτατα... Ἐμάντευε τὸ μειδίαμα τῆς Ζινέττας καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε μακρόθεν τὴν γλυκεῖαν της φωνήν:

— Ἔλα, Τιάρκο, ἔλα!... Αὐτὸ ποῦ κάμνεις τώρα, θὰ σὲ ξαναφέρῃ κοντά μου· ἔλα λοιπόν!

Καὶ ὥρμησεν.

Ἔντρομοι οἱ θεαταὶ εἶδαν νὰ διπλώνεται ἡ μία πτέρυξ, νὰ ἀναστρέφεται ἀποτόμως, ὡς ὀμβρέλλα προσβαλλομένη ἀπὸ ἰσχυρὸν ἄνεμον. Τὸ παιδίον ἔκαμε δύο τοῦμπες εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέφερεν βαρὺ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου ἔμεινεν ἀναίσθητον.

Ἀμέσως κραυγὴ φρίκης καὶ ἀγανακτήσεως ἀνεδόθη ἀπὸ ὅλον τὸ πλῆθος. Τὰ διαφράγματα ἀπεσπάσθησαν, οἱ ἀνθῶνες κατεπατήθησαν καὶ ὅλοι ὥρμησαν πρὸς τὸν στίβον, ἀνυπόμονοι νὰ ἴδοῦν, νὰ μάθουν ἂν τὸ τυλιμπῆρν παιδίον μὲ τὸ τόσῳ θρασὺ καὶ χαριτωμένον μειδίαμα, εἶχε πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του τὸ θράσος του.

Ὁ διευθυντής, βλέπων ἐν ἀπογνώσει τὴν λεηλασίαν, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ ἐκέτευε τὸ πλῆθος νὰ πομακρυνθῆ. Ὁ δὲ ἐφευρέτης, ὁ δυστυχὴς Γιέρακας, συντετριμμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, ἀκολουθῶν τοὺς δύο ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι μετεκόμιζαν τὸ ἀναίσθητον καὶ αἱμόφυρτον σῶμα τοῦ Τιάρκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Εἰς τὸ καλλίτερον δωμάτιον τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν, ὁ Τιάρκος, πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, πολὺ ὠχρός, εἶνε ἐξηπλωμένος εἰς ἕνα μεγάλο κρεβάτι, — τοῦ Παγκράτη τοῦ ἰδίου.

Ἂν καὶ δὲν ἐθεραπεύθη ἀκόμη, ἂν καὶ πολλοὺς μῆνας τώρα εἶνε κατάκοιτος, ὁ μικρὸς Τιάρκος μειδιᾷ· ὁ μικρὸς Τιάρκος εἶνε εὐτυχής...

Διότι, διὰ τῶν ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν του, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει κἂν τὴν δύναμιν νὰνοίξῃ καθολοκληρίαν, βλέπει πηγαινοερχομένην ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιον, πότε κλείουσαν ἓν παραπέτασμα, πότε ἑτοιμάζουσαν ἓν ἰατρικόν, πότε καθημένην ἡσύχως, τὴν Ζινέτταν μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, μίαν Ζινέτταν μεγάλην τώρα καὶ ἀκόμη ὡραιοτέραν, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία καὶ μόνη ἴσχυσε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν, ὅταν ὅλοι τὸν εἶχαν πλέον διὰ πεθαμένον...

Ἀλλὰ πῶς ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποίαν ἀφίσαμεν μικράν, εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Δουνάβεως, βοηθοῦσαν τὴν κυρὰ-Σαμπὼ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς βιβαντιέρας, εὑρίσκεται τώρα ἐδῶ, νοσοκόμος τοῦ φίλου μας Τιάρκου; Ἰδού:

Μετὰ τὴν φοβερὰν του πτῶσιν εἰς τὸν κῆπον Μαρμπέφ, ὁ Τιάρκος, τῇ ὑποδείξει τοῦ Γιέρακα, μετεφέρθη ἡμιθανὴς εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Ὅταν ὁ Παγκράτης εἶδε τὴν εἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ ἐφωδιασμένον μὲ τὸ χρυσοῦν νόμισμα τοῦ Βοδόγ, ἀπεφάσισε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν Βασιλέα τῶν Βοημῶν, κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ παρ' αὐτοῦ. Διότι ὅπως εἰς τὸν Τιάρκον, καὶ εἰς τὸν Παγκράτην ἐπίσης ὁ Βοδόγ εἶχεν εἰπῆ:

— Ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου, τὸ παιδί μου θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ νόμισμα· τότε θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, καὶ ἂν εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, θὰ τρέξω...

Ὁ Παγκράτης συνεμορφώθη πιστῶς. Εἶχε δώσῃ τὸ μετάλλιον εἰς κάτι Βοημοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν Λωρραίνην.

— Διὰ τὸν Βασιλέα Βοδόγ! τοὺς εἶπεν ἁπλῶς.

Ἐκεῖνοι ἐνόησαν. Ἐπῆραν τὸ πολύτιμον φυλακτόν, καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των, τὸ μετεβίβασαν εἰς ἄλλους Βοημούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπήγαιναν μακρύτερα, πρὸς τὴν Γερμανίαν.

— Διὰ τὸν Βασιλέα Βοδόγ!

Οὕτω μεταβιβαζόμενον, τὸ μετάλλιον ἔφθασε τέλος μέχρι τῆς κορυφῆς ἑνὸς ὄρους τοῦ Μαυροβουνίου, εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ὁ γέρων πατριάρχης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΓΩΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Μία φίλη μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προηγουμένης μου ἐπιστολῆς περὶ παγωτῶν, γράφει πρὸς τὴν Διάπλασιν, ὅτι αὐτὴ προτιμᾷ τὰ «φυσικά». Φυσικὰ παγωτά!.. Μὰ ὑπάρχουν καὶ τέτοια; Καὶ ποῦ λοιπὸν βγαίνουν; Ποῖον δένδρον τὰ κάμνει; Ὑπάρχει κανένα «παγωτόδενδρον», ὅπως τὸ «ἀρτόδενδρον» τῶν Ἰνδιῶν; Πῆτέ μας γρήγορα!...

Καὶ ὅμως ἡ φίλη μας δὲν ἔγραψε τίποτε παράξενον. Ὑπάρχουν καὶ φυσικὰ παγωτά, ποῦ τὰ κάμνουν δένδρα, καὶ δενδράκια, καὶ θάμνοι, καὶ φυτά... Καὶ εἶνε τόσον ὡραιότερα, τόσον τελειότερα ἀπὸ τὰ τεχνητά, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ προτιμᾷ! Τὰ φροῦτα, ἀγαπητοί μου! ἁπλούστατα τὰ φροῦτα!..

Τί λέτε; Ἕνα ὡραῖον σῦκον ἐξαφνα, φρέσκον, πρωϊνόν, δροσερόν, ὁλόκρυον, κομμένον ἀπὸ τὴν συκιὰν πρὶν ἐβγῇ ὁ ἥλιος, εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ κανένα παγωτόν; Ἢ ἕνα τσαμπὶ σταφύλι δροσόρρυτον, ἢ ἕνα πεπόνι, ἢ ἕνα καρποῦζι, ἢ ἕνα βερύκοκον, ἢ ἕνα ροδάκινον;... Εἰς τὰ μανάβικα βέβαια δὲν τὰ εὑρίσκει κανεὶς πάντοτε «παγωμένα»... Εἰς τὸ ἀμπέλι ὅμως; εἰς τὸν κῆπον; εἰς τὸν δενδρόκηπον;... Ἀ, τί μαγεία, νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ νὰ κόπτῃ τὰ ὡραῖα ὥριμα φροῦτα ἀπὸ τὴν «μάνα» των, καὶ ἢ νὰ τὰ τρώγῃ ἔτσι, ἁπλῶς καθαρισμένα, ἢ νὰ τὰ βυθίζῃ πρῶτα εἰς τὸ κρύον νερὸν τῆς βρύσης ἢ τοῦ πηγαδιοῦ!.. Αὐτὰ εἶνε τἀληθινά, τὰ τέλεια παγωτά, ποῦ κατασκευάζει τὸ μέγα ζαχαροπλαστεῖον τῆς Φύσεως, τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι τὰ σιρόπια, οἱ κρέμες καὶ οἱ μαρμελέτες, ποῦ παγόνουν μὲ χιόνια καὶ μὲ πάγους τεχνητοὺς οἱ ζαχαροπλάσται τῶν πόλεων! Αὐτὰ εἶνε ἡ μίμησις, ἐκεῖνα εἶνε τὸ πρότυπον, τὸ μοντέλο· — καὶ ποία μίμησις εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ φθάσῃ τὸ φυσικόν;

Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κυριωτέρα ἔλλειψις τῶν τεχνητῶν παγωτῶν εἶνε ὅτι τὰ κρυόνουν περισσότερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει, περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἀνέχεται ὁ οὐρανίσκος μας. Τὰ φυσικὰ ὅμως εἶνε εἰς τὸ «ἀμήν». Ὅ,τι χρειάζεται, τίποτε παραπάνω. Ὅπως καὶ τὸ νερόν, τὸ φυσικῶς κρῦον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ νερὸν τὸ κρυωμένον τεχνητῶς. Συγκρίνεται ποτὲ ἕνα ποτῆρι νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ θέρους, μ' ἕνα ποτῆρι νερὸ ἀπὸ τὴν παγωνιέραν; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐμὲ τοὐλάχιστον τὸ νερὸ τὸ κρυωμένον μὲ πάγον μὲ δυσαρεστεῖ ὡς κάτι ὑπερβολικόν, καὶ ἀντὶ νὰ μὲ δροσίζῃ... μὲ καίει.

Θὰ πῆτε: Καὶ πῶς νὰ κάμωμεν λοιπόν; Εἶνε δυνατὸν νὰ ζῶμεν ὅλοι εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ τρώγωμεν φροῦτα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ πίνωμεν νερὸ ἀπὸ τὴν πηγήν; Ὄχι βέβαια. Ἀλλὰ καὶ τὰ φροῦτα τοῦ μανάβη εἰμπορεῦμεν νὰ τὰ κρυόνωμεν ὅσον πρέπει, καὶ τὸ νερὸν τῆς δεξαμενῆς ἐπίσης... Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἡ φίλη μας ἔχει δίκαιο νὰ προτιμᾷ τὰ «φυσικὰ παγωτά». Κ' ἐγώ, ἀπὸ τὸ καλλίτερον παγωτὸν τοῦ ζαχαροπλαστείου, προτιμῶ ἐν ὡραῖον ὀκωρικόν, ὥριμον, δροσερόν, ἢ ἔστω καὶ κρυωμένον μὲ ὀλίγον πάγον. Καὶ σεῖς, ὑποθέτω....

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Μ' ἀρκούδα ἐφανταζόταν,
σὲ γῆ πῶς δὲ γινόταν,
μηδὲ ποτὲς θὰ γίνῃ,
ζῷο ἄλλο σὰν ἐκείνη...
καλόκαρδο καὶ σπλαχνικό,
κ' ἔλεε μὲ τρόπο ἔτσι γλυκό,
σὰν ξεπεσμένη ἀρχόντισσα,
σὲ μι' Ἀλεποῦ γερόντισσα:
«— Ποτὲ μου δὲν πειράζω
μήτε ἀρκουδάκι ἕνα μικρὸ
σὰν τόβρω, τάμοιρο, νεκρό·
σὰ μάννα του σπενάζω
καὶ τὸ πικροκυττάζω...»
Μὰ κ' ἡ Ἀλεποῦ τίνε θωρεῖ
γελώντας κι' ἔτσ' ἡ πονηρὴ
τῆς λέει: — «Μεγάλους καὶ μικροὺς
κάλλιο νὰ πάστρεβες νεκρούς,
πάρα ποῦ πνίγεις ζωντανά...
πεινᾷ ἡ κοιλιά σου δὲν πεινᾷ!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΥΤΟΣ

Τὴν ἀνεμώνη σὸ βουνὸ
τὴν ἔσπειρε ἀπ' τὸν οὐρανό,
Αὐτός, ποῦ ἔκαμε τὴν πλάσι.
Στὴν παπαρούνα καὶ σ' ἐκεῖνο,
ὁ ἴδιος τέσοιο χρῶμα δίνει.
Σὲ γῆ, Αὐτὸς ἔχει μοιράσει
τόσα λουλούδια — στόλισμά της,
κι' δο' ἄλλα βλέπουμε καλά.
Αὐτός, τοῦ σύμπαντος προστάτης,
μᾶς προστατεύει ἀπὸ ψηλά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
Ταμίας τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Ἡώς»
Βραβευθεὶς
Εἰς τὸν 118ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
[Ἴδε Διάπλασιν ἔ. ἔ. σελ. 219.]

ΑΧΥΡΩΝ-ΠΑΛΑΤΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 248)

Ὡς αἱ χελιδόνες εἰς ὁμοίας περιστάσεις καταφεύγουσιν ὑπὸ τὸ γεῖσον τῆς στέγης ζητοῦσαι σωτηρίαν, οὕτω καὶ ἐγὼ ἐχώθην ὑπὸ μέγα πυροβόλον σκεπασμένον διὰ τοῦ ἀδιαβρόχου του, τὸ ὁποῖον ἐπίσης καλῶς μὲ ὑπερήσπισεν ἀπὸ τῆς βροχῆς, ὡς ὑπερήσπισε διὰ τοῦ πυρὸς μετὰ ταῦτα καλῶς καὶ τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Καθ' ἑκάστην δὲ στιγμὴν ἐξῆγον ἐκεῖθεν τὴν κεφαλήν μου ὡς χελώνη διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἔπαυσεν ἡ βροχή, διότι ἐκεῖ κάτω ἡ θέσις μου δὲν ἦτο καὶ πολὺ ἀναπαυτική. Μετὰ δύο περίπου ὥρας ἡ βροχὴ κατέπαυσε, τὰ νέφη ἐσχίζοντο καὶ διὰ τῶν ρηγμάτων διεφαίνοντο τεμάχια τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ. Τέλος καὶ τὸ τελευταῖον νέφος ἐκρύβη ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα καὶ λαμπρὸς ὁ ἥλιος περιέλουε τὴν ὑγρὰν γῆν μὲ τὸ χρυσόν του φῶς. Ὁ πόλεμος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἔπαυσεν, ἀποκατέστη ἡ εἰρήνη. Πλὴν φεῦ! ἡ κατοικία μου κατέστη ἀκατοίκητος. Ἡ κλίνη μου εἶχε μεταβληθῇ εἰς λίμνην.

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς, ἐπεξέτεινα τὰς ἐρεύνας μου καὶ μακρὰν τοῦ στρατοπέδου πρὸς εὕρεσιν σπηλαίου τινὸς ἢ πτυχῆς τινος τοῦ ἐδάφους ξηρᾶς πρὸς διανυκτέρευσιν, πλὴν εἰς μάτην. Παντοῦ γῆ λασπώδης, ἀφιλόξενος. Ἤμην λοιπὸν ἠναγκασμένος νὰ χωθῶ καὶ ἐγὼ ὑπό τινα σκηνὴν μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων στρατιωτῶν διὰ νὰ διέλθω ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ Κύριος οἶδε καὶ πόσας ἄλλας. Πρὸς τὰς σκηνὰς ἠσθανόμην ἀποστροφὴν οὐχὶ ἀδικαιολόγητον. Ἡ ἐν αὐταῖς στενοχωρία, ἡ συσσώρευσις πολλῶν στρατιωτῶν καὶ ἡ ἀπὸ τούτων ἀναδιδομένη ὀσμὴ ἀπλύτων σωμάτων καθίστα, δι' ἐμὲ τοὐλάχιστον, ἀδύνατον τὴν ἐν αὐταῖς διαμονήν. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀνάγκη ἐνίκησε τὴν ἀποστροφήν. Εἰσῆλθον εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἀνεμίχθην εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἄλλων στρατιωτῶν καὶ διῆλθον τὴν νύκτα ἄϋπνος.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν συνέπεσεν ὁ λοχαγὸς νὰ μοὶ ἀναθέσῃ ἐμπιστευτικὴν μέν, ἀλλὰ λίαν ἐπίπονον ἐντολήν.

— Λάβε, μοὶ εἶπε, τὸ καλλίτερον ἄλογο τῆς Πυροβολαρχίας καὶ φέρε τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Συντάγματος εἰς Καρβασαρᾶν. Ἕως τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἔχω ἀπάντησιν. Πρόσεξε διότι πρόκειται περὶ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεως.

Ὁμολογῶ ὅτι ὡς ἤμην ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ἀϋπνίας, εὐχαριστότερον θὰ διηυθυνόμην εἰς τὸ Νοσοκομεῖον παρὰ εἰς Καρβασαρᾶν. Ἀλλὰ ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου ἐξηρτῶντο ὑψιστα συμφέροντα τῆς πατρίδος μοὶ ἔδωκαν δυνάμεις. Ἐπήδησα εἰς τὸν δυνατώτερον ἵππον, ἔνωσα τοὺς πτερνιστῆρας εἰς τὰ πλευρά του καὶ ἐξηφανίσθην εἰς τὴν πεδιάδα.

Μετὰ πέντε ὥρας ἤμην πρὸ τοῦ διοικητοῦ.

— Εἰμπορεῖς νὰ φέρῃς τὴν ἀπάντησιν ἀμέσως; μὲ ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἐγὼ εἰμπορῶ, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν τὸ ἄλογο θὰ εἰμπορέσῃ.

Ἐφεύσθην. Προετίμων νὰ ἐξαπλωθῶ εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον καὶ νὰ κοιμηθῶ 36 ὥρας παρὰ νὰ ἱππεύσω.

Ἡ φιλοτιμία μου ὅμως δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀρνηθῶ.

— Λάβε, μοὶ εἶπε, ἕνα καλὸ ἄλογο ἀπὸ τὴν ἐδῶ Πυροβολαρχίαν καὶ σπεῦσον.

Μετὰ τινας στιγμὰς ἐκάλπαζον πάλιν πρὸς τὸ Θεοτοκό. Ἦτο ἀπόγευμα ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὡς καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὁ οὐρανὸς ἐπαλύφθη πάλιν ὑπὸ μαύρων νεφῶν καὶ χονδρὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Συμβαίνει πολλάκις τὴν ἄνοιξιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν νὰ ἐγείρεται θύελλα. Ἡ βροχὴ μὲ ἔπληττε κατὰ πρόσωπον καὶ τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Εὐτυχῶς, κατὰ τὴν μεγίστην ἔντασιν τῆς καταιγίδος συνήντησα οἰκίσκον τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπου συνήθως ἀναπαύονται οἱ ὁδοιπόροι, καὶ ἀνεπαύθην καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἵππος μου. Μόλις τὰ πρῶτα σκότη ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς γῆς, ἤμην πρὸ τοῦ λοχαγοῦ μου. Εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος ὅτι ἐξετέλεσα ἀκριβῶς τὴν διαταγὴν καὶ ὅτι ὑπέφερα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐχώθην εἰς μίαν σκηνὴν καὶ ἐκοιμήθην ὡς νεκρὸς μέχρι τῆς αὐγῆς. Οὔτε στενοχωρία, οὔτε ὀσμαί, οὔτε οἱ θόρυβοι τῶν στρατιωτῶν διέκοψαν τὸν ὕπνον μου. Δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο καὶ πάντοτε, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἑπομένην ἐπεδόθην πάλιν εἰς σκέψεις καὶ ἐρεύνας πρὸς εὕρεσιν καταφυγίου.

Κατηφὴς ἐπέστρεφον εἰς τὸ μοναστήριον ἐκ ματαίας περὶ τὸ στρατόπεδον ἐρεύνης. Διασκελίζων ὅμως ὅλως τυχαίως τὰ ἐρείπια, διέκρινα ὁλόκληρον ἀνάκτορον μεταξὺ αὐτῶν. Μάλιστα, ἀνάκτορον ἐν μέσῳ ἐρειπίων! Εἰς γωνίαν τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ἠρειπωμένος τοῖχος μετὰ τοῦ ὀπισθίου τοίχου τῆς ἐκκλησίας, ὑπῆρχε τμῆμά τι παλαιᾶς στέγης ἕτοιμον εἰς τὴν πρώτην ὤθησιν νὰ καταπέσῃ. Κάτωθεν τῆς στέγης ταύτης οἱ μοναχοὶ εἶχον πλέξῃ ἐκ κλάδων δένδρου ἀχυρῶνα, ὅπου ἀποθήκευον τὸ ἐτήσιον ἄχυρον διὰ τὰ ζῷά των, τὸ ὅλον δὲ εἶχον περιφράξῃ διὰ λίθων, ἀφίσαντες μικρὰν τινα δίοδον ὡς θύραν. Ὁ Ἀρχιμήδης ἀνακαλύπτων τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ ἀρχὴν ἢ ὁ Κολόμβος τὴν Ἀμερικὴν δὲν θὰ ἠσθάνθησαν τόσην χαρὰν ὅσην ἠσθάνθην ἐγώ, ἀνακαλύψας τὸν ἀχυρῶνα ἐκεῖνον σωστὸν ἀνάκτορον δι' ἐμέ, ἀφοῦ εἶχε στρῶμα μαλακὸν καὶ ξηρὸν ἀπὸ κάτω καὶ κεραμίδια ἀπὸ πάνω. Ἀφοῦ πρῶτον ἐβεβαιώθην ὅτι οὐδεὶς μὲ βλέπει φοβούμενος μήπως μοῦ διαφιλονεικήσῃ ἄλλος τὴν θέσιν, ἀνῆλθον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπῆρα μέτρον. Ἐχώρει ἀναπαυτικώτατα δύο ἀνθρώπους. Καὶ διέτρεχον μὲν τὸν κίνδυνον μήπως μὲ δαγκάσωσιν ἐκεῖ οἱ σκορπιοὶ καὶ αἱ ἔχιδναι, πάντως ὅμως θὰ ἐδάγκανον ὀλιγώτερον τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς. Δὲν ἤμην ἐγωϊστὴς νὰ κρατήσω διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τὰς δύο κλίνας, ἔπρεπεν ὅμως τὴν βασιλικὴν ταύτην θέσιν νὰ παραχωρήσω εἰς τὸν φίλτατον ἐκ τῶν συστρατιωτῶν μου. Καὶ πράγματι εὑρίσκετο ἐν τῷ στρατοπέδῳ παιδικός μου φίλος καὶ συμμαθητής, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπεφύλασσον τὴν εὐχάριστον ταύτην ἔκπληξιν. Εὑρὼν αὐτὸν μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν στρατιωτῶν, τῷ εἶπον.— Τὸ βράδυ μετὰ τὸ σιωπητήριον νὰ μὲ συναντήσῃς χωρὶς ἄλλο, πρόκειται περὶ σπουδαίου πράγματος. Καὶ τὸν ἀφῆκα ἀπορροῦντα περὶ τίνος πρόκειται.

— Ἀκολούθει με, τῷ λέγω, ὅταν τὴν ἑσπέραν διελύθησαν οἱ στρατιῶται μετὰ τὸ σιωπητήριον, καὶ διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν, διὰ νὰ μὴ γείνωμεν ἀντιληπτοί, τὸν ὡδήγησα εἰς τὰ ἐρείπια.

— Ἀλλὰ ποῦ μὲ φέρεις;

— Ἀκολούθει, καὶ πρὸ πάντων μὴ ὁμίλει.... Πρόσεχε.... Στάσου....

— Μήπως πρόκειται νὰ δολοφονήσωμεν κανένα, νὰ κλέψωμεν τίποτε;

— Ὄχι, δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ πρὸς τοῦτο.... Πρόσεχε μὴ πέσῃς.... Βάδιζε... στάσου.... ἀνέβα.... ξαπλώσου...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι σωστὸ παλάτι! Τέλος πάντων εἶσαι φοβερός. Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες;

— Κοιμήσου τώρα καὶ αὔριον τὰ λέμε καλλίτερα.

Καὶ χωθέντες ἀμφότεροι μέσα εἰς τὰ ἄχυρα, ἐκοιμήθημεν ὕπνον βασιλικόν.

Καθ' ἑκάστην λοιπὸν ἑσπέραν, σιωπηλοὶ καὶ μετὰ μεγάλων προφυλάξεων, εἰσηρχόμεθα εἰς τὸ ἀνάκτορόν μας καὶ μακαρίως ἀνεπαυόμεθα. Μία ἐκ τῶν κυριωτέρων προφυλάξεών μας ἦτο καὶ νὰ μὴ ἀνάπτωμεν ποτὲ φῶς εἰσερχόμενοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὸν κίνδυνον πυρκαϊᾶς— ἦτο ἄλλως τε καὶ τὸ ἀνάκτορόν μας ἀνασφάλιστον— ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἵνα μὴ καταστῶμεν ὁρατοί.

Ἑσπέραν τινὰ διασκελίζοντες τὰ προπύλαια, ἠκούσαμεν κρότον ἐντός. Ἐστάθημεν. Ὁ κρότος προήρχετο ἐκ τῶν ἀχύρων. Ἀνεκαλύφθημεν.

— Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶσαι, κύριε, πρέπει νὰ μᾶς ἀδειάσῃς τὴν γωνιά, εἶπεν ὁ σύντροφός μου καὶ ἤναψε σπίρτον. Ὁ ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης ἦτο ὁ ὄνος τοῦ μοναστηρίου, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπάθειαν ἔτρωγεν ἄχυρα. Δι' ἡμᾶς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο καιτών, δι' αὐτὸν ἦτο ἑστιατόριον. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὰ αὐτιὰ καὶ τὸν ἠνάγκασα νὰ κάμῃ μίαν στρατιωτικὴν μεταβολήν, ἐνῷ συγχρόνως ὁ σύντροφός μου τὸν ἐφιλοδώρει μὲ ἓν λάκτισμα εἰς τὰ ὀπίσθια. Ἀπῆλθε σοβαρῶς χωρὶς νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ φιλοφρόνημα καὶ χωρὶς νὰ μᾶς καλονυκτίσῃ.

Μετά τινας ἡμέρας τὸ πυροβόλον ἐκρότησεν, ἡ μάχη ἤρχισεν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμαχόμεθα καὶ τὴν ἑσπέραν μαῦροι ὑπὸ τῆς πυρίτιδος ἐκοιμώμεθα παρὰ τοὺς τροχοὺς τοῦ πυροβόλου.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πρέπει νὰ συνειθίσῃ κανεὶς νὰ ὑπακούῃ, ἐὰν θέλῃ νὰ τὸν ὑπακούουν μίαν ἡμέραν.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Συγκινητικὸν λάθος

Τὴν π. Κυριακήν, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Μποτασσείου καὶ Ραλλείου βραβείου εἰς τὸ Ἀρσάκειον Ἀθηνῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Καραπάνος ἀπεσφράγιζε, κατὰ τὸ σύνηθες, τοὺς φακέλλους καὶ ἀπήγγελλε τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθεισῶν καὶ ἐπαινεθεισῶν. Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ὅμως ἑνὸς ὀνόματος βραβευθείσης, ἡ φωνή του δὲν ὑψώθη πολὺ καθαρά, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀληθινοῦ ὀνόματος, ἠκούσθη ἕν ἄλλο, ὀλίγον διαφέρον, τὸ ὁποῖον, κατὰ σύμπτωσιν, ἀνῆκεν καὶ αὐτὸ εἰς μαθήτριαν διαγωνιζομένην. Ἡ μαθήτρια αὐτὴ ἠγέρθη ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους καὶ ἐπλησίασε τὴν ἐξέδραν τοῦ Συμβουλίου διὰ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν λύπην της, μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην χαράν, ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι παράκουσε καὶ τὴν ἐγύρισαν ὀπίσω!...

Ἐξαιρετικὴ δύναμις

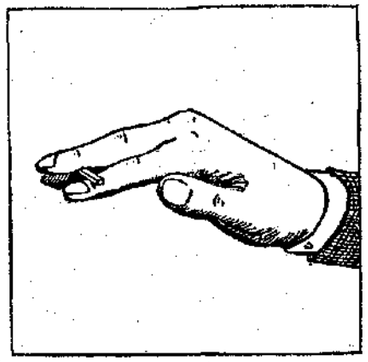

Τοποθετήσατε ἕνα σπίρτον ἐπὶ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ παραμέσου τῆς χειρός σας, πιέσατέ το ἄνωθεν διὰ τοῦ μέσου δακτύλου καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ σπάσετε. Θὰ ἰδῆτε ὅτι πρέπει νὰ καταβάλετε ἀρκετὴν προσπάθειαν διὰ νὰ τὸ κατορθώσετε.

Ἐὰν ὅμως τοποθετήσετε τὸ σπίρτον ἐπὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ τοῦ μέσου, καὶ προσπαθήσετε νὰ τὸ σπάσετε πιέζοντες ἄνωθεν διὰ τοῦ παραμέσου, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον. Δι' αὐτὸ χρειάζεται δύναμις ἐξαιρετική.

Μονοκονδυλιά

(Ἐστάλη ὑπὸ Κίμωνος Χ. Τσούκαλη)

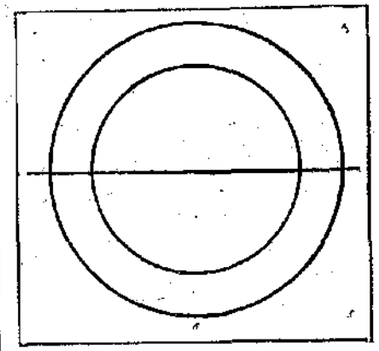

Διαγράψατε τὸ σχῆμα τοῦτο μὲ μονοκονδυλιάν, δηλαδὴ χωρὶς νὰ σηκώσετε τὴν πέννα σας καὶ χωρὶς νὰ τὴν περάσετε δύο φορὰς ἀπὸ τὴν ἰδίαν γραμμήν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τῆς ἄνω Μονοκονδυλιᾶς εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***δεύτερον*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***, τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Πτερωτὴ γάτα

Τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον ἀνήκει εἰς τὴν κυ- W. French, εἰς τὸ Mirecourt τῆς Γαλλίας, καὶ ἔχει δύο μικρὰς πτέρυγας, σκεπασμένας μὲ γνοῦδι ὡς νεοσσοῦ ὄρνιθος!

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πτερά, ἡ γάτα τῆς κυρίας French δὲν πετᾷ διόλου, ἀλλὰ κ' ἐξ ἄλλου δὲν φαίνεται ποσῶς ἐνοχλουμένη ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸν αὐτὸ παράρτημα τοῦ σώματός της.

Ἀπὸ τὴν θερμότητα

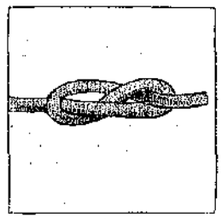

Εἰς ἓν ἐργοστάσιον, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ θερμότης τῆς ἑστίας μιᾶς μηχανῆς ἐμαλάκωσε τόσον τὴν σιδηρᾶν ῥάβδον, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ὁ θερμαστής, ὥστε οὗτος ἠμπόρεσε νὰ τὴν συστρέψῃ ὡς σχοινὶ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἕνα τέλειον κόμβον, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα.

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 29ου φυλλαδίου.

Ὁ χρυσοχόος ἀφῄρεσεν ἕνα διαμάντι ἀπὸ τὸ ἄκρον Γ καὶ ἄλλο ἕνα ἀπὸ τὸ ἄκρον Δ. Ἔπειτα μετέθεσε τὸ διαμάντι τοῦ ἄκρου Β εἰς τὸ ἄκρον Α. Οὕτως ἔχομεν πάλιν ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Β 16 διαμάντια, 11 ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Γ, καὶ 11 ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Δ. Τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ ἠλλοιώθη κάπως, ἡ Ὄλγα παρεπονέθη, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε τὴν κλοπήν.

Ἴδε τὸν Ὁδηγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ Β

ΜΥΡΜΗΚΟΚΗΔΕΙΑ

Ἀγγλίς τις διηγεῖται τ' ἀκόλουθα: «Ἀφοῦ ἐσκότωσα ἀριθμόν τινα μυρμήκων, ἐπέστρεψα μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸν τόπον ὅπου εὑρίσκοντο τὰ πτώματά των καὶ μετὰ μεγάλης μου ἐκπλήξεως παρετήρησα πληθώραν μυρμήκων περιστοιχιζόντων τοὺς νεκροὺς φίλους των. Ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθήσω λεπτομερῶς τὴν πορείαν των. Παρετήρησα ὅτι περὶ τοὺς 12 εἰσῆλθον εἰς μίαν φωλεὰν μυρμήκων, καὶ μετὰ ὀλίγα λεπτὰ διηυθύνθησαν πρὸς τοὺς νεκροὺς ἐν παρατάξει ἀνὰ δύο, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Δύο ἐκ τῶν μυρμήκων τούτων ἐπροχώρησαν καὶ ἔλαβον τὸ πτῶμα ἑνὸς ἐκ τῶν φίλων των. Κατόπιν δύο ἄλλοι τοὺς ἐμιμήθησαν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως ὅτου ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσωσι.

Περὶ τὰ 40 ζεύγη περιεπάτουν κανονικώτατα, ἕκαστον ὅμως ζεῦγος τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιφορτισμένον μὲ ἕνα νεκρόν, ἠκολουθεῖτο ἀπὸ ἕνα ἄλλο ζεῦγος ἐντελῶς ἐλεύθερον, οὕτως ὥστε ὁσάκις οἱ φορτωμένοι ἐκουράζοντο, οἱ ἀκολουθοῦντες τοὺς ἀπήλλαττον τοῦ βάρους των. Τὴν κηδείαν ἠκολούθουν πολλοὶ ἄλλοι μύρμηκες καθ' ὁμάδας.

Τοιουτοτρόπως ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς ἀμμῶδες τι μέρος πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκεῖ κατώρθωσαν μὲ τὰ σιαγονίδια των νὰ κάμουν διαφόρους ὀπὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔθαπτον τοὺς φίλους των ἀνὰ ἕνα. Ἐξηκολούθησαν ἐπιμόνως τὸ ἔργον των μέχρις ὅτου ἔφραξαν τοὺς τάφους ὅλους. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς ἐνεργείας των.

6-7 φυγόπονοι μύρμηκες ἐπεχείρησαν νὰ δραπετεύσωσι χωρὶς νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἀνάλογον μέρος τοῦ σκαψίματος. Ὅτοι συνελήφθησαν καὶ ἐφέρθησαν ὀπίσω, ὁπότε προσβληθέντες ὑπὸ τοῦ τάγματος τῶν μυρμήκων, ἐσκοτώθησαν ἐπὶ τόπου. Ἓν μόνον μνῆμα ἠνοίχθη δι' αὐτοὺς καὶ ἐκεῖ ἐτάφησαν ἀνεπισήμως οἱ ἄνανδροι καὶ ὀκνηροὶ παραβάται τοῦ μυρμηκικοῦ νόμου!

Καλὸς Σαμαρείτης

ΘΕΙΑΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Λευκά, πάλλευκα λουλουδάκια τὰ πέταλά των στὴν δροσιὰ τῆς αὐγούλας ἁπλώνουν, καὶ γλυκὰ τὸ μύρό των γύρω στὴν Πλάσι χύνουν... Μαργαρίτες καὶ ἀγνὰ κρίνα, γεμᾶτα δρόσο, λαμποκοποῦν στὲς χρυσὲς τοῦ ἥλιου ἀχτίδες, καὶ ἀέρακι λεπτό, ὡσὰν πνοὴ μαγεμένη, τὰ φύλλα των σιγογέρνει... Τρελλὰ καὶ εὔθυμα, τῆς φύσεως στολίδια, τὰ πουλάκια 'δῶ καὶ 'κεῖ στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, τὸ πρωϊνό τους τραγοῦδι τονίζουν, τραγοῦδι χαρούμενο κι' ὅλο ζωή, ἐνῶ τὸ παθητικὸν τῆς ἀηδόνος ἆσμα, βαθειὰ ἀπ' τὸ δάσος ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς αὔρας φερόμενον, εἰς τοῦ κύματος τὸν φλοῖσβον ἀντηχεῖ. Καὶ πλέκεται τὸ θεῖο τραγοῦδι τῆς ἀνοίξεως στὴ μαγικὴν ἀπήχησι τῶν ὑδάτων, κ' εἰς τὸ ἁρμονικὸ κατρακύλισμα τῶν κροκάλων... καὶ μία αἰθερία μολπή, μία ουρανία μελῳδία σ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι!... ὁ μαγικὸς τῆς φύσεως ρυθμός!... τὸ σύμβολον χαρᾶς καὶ πόνου μαζί!...

Κ' ἐνῷ θεία ἁρμονία τὴν φύσιν ὅλην περιβάλλει, καὶ μολπὴ στὸν αἰθέρα ὑψοῦται, τῶν δασῶν τὸ φύλλωμα ρίγος στὴν φύσιν προσφέρει, καὶ μία οὐρανία ὀπτασία ἐκ τῆς θείας ταύτης αὐγῆς καὶ τῶν ἀνθέων γεννηθεῖσα, προβαίνει.... Ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ριγῶντος Ζεφύρου φέρεται μειδιῶσα, καὶ πλανᾶται στέφανον θαλλόντων ἀνθέων κρατοῦσα, διὰ νὰ σβρῇ... ἕνα θεῖον βωμόν... Τῆς θείας ἁρμονίας καὶ τοῦ μύρου τῆς φύσεως ἡ ἀποθέωσις εἶνε, καὶ Φιλία καλεῖται!

Ἡ Γαλανόλευκη

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἐμάλωσε ὁ ἥλιος μὲ τὰ νέφη
ποιὸς ἔχει δύναμι μεγαλειπέρα,
καὶ τότ' ἐκεῖνος μὲ θυμὸ, τοὺς γνέφει
«θὰ σᾶς σκορπίσω ὅλα στὸν ἀγέρα»...

Καὶ 'κεῖνα μὲ πολλὴν ὑπερηφάνεια
ἐγέμισαν ἀμέσως τὰ οὐράνια
κι' ἀρχίνησαν μὲ δύναμι νὰ βρέχουν
ὡς ποῦχασαν τὴ δύναμι ποῦ ἔχουν.

Ἀπλώνει τότε ὁ ἥλιος τὲς ἀκτίνες
κι' ἀμέσως τὰ σκοπάει 'σὰν τὴν ἄμμο
καὶ μὲ λαμπρὲς κουβέντες σὰν κι' ἐκεῖνες
τοὺς λέει: «Μὰ συμβουλὴ θὲ νὰ σᾶς κάμω.

»Μεγάλη δύναμις δὲν εἶν' ἐκεῖνη
»ποῦ μόνο μιὰ στιγμὴ μπορεῖ νὰ μείνῃ,
»ἀλλὰ μονάχα ἡ παντοτεινὴ
»'κείνη εἶνε δύναμις ἀληθινή.»

Ἀθανάσιος Διάκος

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου ἑκάστου ἔτους, τελεῖται ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων μία ἑορτή, ἥτις ὀνομάζεται «ἑορτὴ τῶν φαγῶν». Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην πιστεύεται ὅτι τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόντων ἐπισκέπτονται τοὺς ἐν τῇ γῇ συγγενεῖς των. Τελεῖται δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὡς ἑξῆς:

Τὴν μὲν πρώτην ὑποτίθεται ὅτι ἔρχονται τὰ πνεύματα καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, εὑρισκόμενος εἰς τὴν αὔθουσαν τῶν ἐπισκέψεων, προσμένει ταῦτα καὶ κάμνει ἐπανειλημμένας φιλικὰς ὑποκλίσεις. Ὁ βωμὸς ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν κάθε πιστοῦ τοῦ Βούδα, εἶνε στολισμένος μὲ ἄνθη καὶ ἔχει ἄφθονα φαγητά. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν, ὅτε ὑποτίθεται ὅτι τὰ πνεύματα ἔχουν ἔλθει, ἡ οἰκογένεια κάθεται πέριξ τοῦ βωμοῦ καὶ διασκεδάζει διαφοροτρόπως, τρώγουσα. Κατὰ τὴν τρίτην τέλος ἡμέραν ἐξακολουθεῖ ἡ διασκέδασις μέχρι τῆς νυκτός, ὅτε τὰ πνεύματα ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Κατὰ τὸ ἑσπέρας δὲ στολίζουν τοὺς τάφους μὲ σημαίας καὶ ἄνθη καὶ ἔπειτα καταβαίνουν εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ ἀποχαιρετίσουν τὰ πνεύματα. Τότε στολίζοντες λέμβους μὲ σημαίας καὶ φανοὺς καὶ θέτοντες ἐντὸς αὐτῶν τροφὰς, τὰς ρίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ψαλμοὶ τῶν ἱερέων, οἱ ἦχοι τῶν ὀργάνων καὶ τὰ φῶτα τῶν φανῶν, ἀποτελοῦν μίαν εἰκόνα ἀπερίγραπτον καὶ ἀλησμόνητον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ***Τραϊανὸς***

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ἕνα παιδάριον 12 ἐτῶν, μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τοῦ Hechingen τῆς ἡγεμονίας τοῦ Hohenzollern ἐν Γερμανίᾳ, ἀπηύθυνε εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἀκόλουθον πρωτότυπον αἴτησιν:

«Ἐντιμότατε κ. Αὐτοκράτορ,

«Ἤκουσα συχνὰ εἰς τὸ σχολεῖον νὰ λέγουν ὅτι εἶσθε πολὺ ἀγαθὸς καὶ προσηνής, καὶ διὰ τοῦτο λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω. Ἐπιθυμῶ διὰ παντὸς τρόπου νὰ γίνω διδάσκαλος, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου εἶνε χήρα καὶ ἔχει νὰ θρέψῃ ἀκόμη ἐννέα τέκνα. Τὰ τρία εἶνε ὑπηρέται καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ μὲ βοηθήσουν μὲ τὸν μισθόν των, ἀλλὰ τὰ χρήματά των δὲν φθάνουν. Σᾶς παρακαλῶ ἑπομένως, κ. Αὐτοκράτορ, νὰ βοηθήσετε.

Σᾶς χαιρετῶ, ὡς καὶ τὴν οἰκογένειάν Σας».

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τῆς μητρὸς τοῦ ἐκλιπαρίσαντος, ὅταν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβεν ἐντὸς φακέλλου, φέροντος πέντε μεγάλας ἐρυθρὰς σφραγῖδας μὲ τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα, ἓν χαρτονόμισμα 150 μάρκων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ***Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων***

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τότός ζητεῖ δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

— Τί τάκανες ἐκεῖνα ποῦ σοῦδωσα τὸ πρωί;

— Τάδωσα σὲ μιὰ γρηᾶ.

— Καλά, παιδί μου. Νά, πάρε. Μὰ γιατὶ ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γι' αὐτὴ τὴ γρηᾶ;

— Γιατὶ πουλεῖ καραμέλες, μαμμά!

Ἐπτάλη ὑπὸ Γεωργίου Ζαλικώστα

* * *

Ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ Σχολεῖον γυμνάζει δύο ἀγοράκια ποῦ θὰ παίξουν εἰς μίαν κωμῳδίαν μέρη κοριτσιῶν.

— Κρῖμα ὅμως, τοὺς λέγει, ποῦ δὲν ἔχετε μαλλιά! Καὶ ὁ Τάκης:

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ ἔννοια σας! Αὔριο σᾶς φέρνω τὰ ψεύτικα τῆς μαμμᾶς!

Ἐκοᾶλη ὑπὸ τῆς Ταῖτοῦ

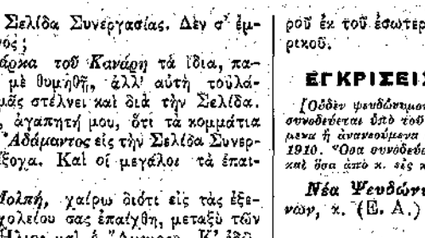

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29ην Ἰουνίου 1910

«ΤΩΡΑ πλέον ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μου, παίρνω τὴν πέννα μου νὰ σοῦ γράψω...» Ἔτσι ἀρχίζουν, αὐτὴν τὴν ἐποχήν, — μετὰ τὰς ἐξετάσεις, — τὰ περισσότερα γράμματα τῶν φίλων μου. Ὅπως π. χ. τὸ γράμμα τῆς *Φιλέργου Ἠγεμονίδος*, τὴν ὁποίαν συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὸ ἄριστον καὶ ἀκέραιον 10 ποῦ ἐπῆρε, μόνη αὐτὴ ἀπὸ ὅλον τὸ Διδασκαλεῖον. Εὖγε της!

Θέλετε, πρὸς ἐπικύρωσιν, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Παναθηναικοῦ*; Ἰδού: «Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρά μου διότι θὰ δύναμαι τώρα πλέον νὰ σοῦ γράφω συχνά. Αἱ ἐξετάσεις μου ἐτελείωσαν, ἐπροβιβάσθην, οἱ κόποι τοὺς ὁποίους κατέβαλα τὸν χειμῶνα δὲν ἐχάθησαν...» Μὰ χάνονται ποτέ, φίλε μου, τέτοιοι κόποι; Καὶ εἰς ἀνώτερα!

Ἀττικὴ Νύξ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνέργειας, ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ὁ Ι. Χ. δὲν ἐνεγράφη ἕως τώρα. Δὲν πιστεύω νὰ σ' ἐγέλασε, ἀλλὰ ἴσως τὸ ἀναβάλλει. Θύμησέ τοῦ το λοιπόν. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὸν παλαιὸν καὶ ἐνθουσιώδη φίλον μου Τ.

Πραγματικῶς, *Καύχημα τῆς Ἠπείρου*, πολλὰ τῶν τεμαχίων ποῦ δημοσιεύω εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. εἶνε ἐκτενέστερα ἀφ' ὅσον ὁρίζει ὁ κανονισμός. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ὡραῖα, καὶ ἐπειδὴ τὰ ὡραιότερα δὲν εἶνε ἄφθονα, ἀναγκάζομαι νὰ μὴ τ'ἀποκλείω καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ τροποποιήσω τὸν κανονισμόν. Πρὸς τὸ παρὸν συνιστῶ εἰς ὅλους νὰ μοῦ στέλλουν σύντομα. — Διὰ τὸ ἄλλο δὲν ἔχεις δίκαιον. Τὰ ἀνέκδοτα ποῦ προτιμᾷς, δὲν πρέπει νὰ πλεονάζουν εἰς τὴν Σελίδα μας. Τὰ φιλολογικὰ πρωτότυπα — αἱ ἐντυπώσεις, αἱ περιγραφαί, τὰ διηγηματάκια, τὰ ποιήματα, — πρέπει νὰ ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς, *Φοῖβε Ἀπόλλον*, ἔλαβα τὸ δελτάριον ποῦ παριστᾷ τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου, καὶ θαύμασα τὸ χριστιανικὸν αὐτὸ κειμήλιον, τὸ σκεπασμένον ὁλόκληρον ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Φαντάζομαι τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ναοῦ, τὸν ὁποῖον τόσον ὡραῖα μοῦ περιγράφεις.

Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, *Μαραθωνομάχε*, δὲν εἶνε συνδρομητής. Ἀφοῦ οἱ πρῶην ἀγοραταί σου μετενόησαν διότι μὲ ἀφισαν χάρην ἄλλου περιοδικοῦ καὶ σοῦ ζητοῦν πάλιν Διάπλασιν, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ ἐαναγίνῃς Πράκτωρ. Οἱ μετανοοῦντες, βλέπεις, συγχωροῦνται. Ὥστε περιμένω τὰς παραγγελίας σου. Ὡραῖον δῶρον σοῦ ἔκαμεν ὁ μπαμπᾶς διὰ τὰς καλάς σου ἐξετάσεις. Σὲ συγχαίρω κ' ἐγώ.

Ἐδήλωσα ὅτι τὰ ποιήματά σου, *Π. Γ. Σαμπ.*, εἶνε ὡραῖα, ἀλλὰ σοῦ ἐζήτησα καὶ διαβεβαίωσιν ὅτι εἶνε *ἰδικά σου*. Ἀκόμη δὲν τὴν ἔλαβα καὶ σὲ ξαναρωτῶ: Εἶνε; Ἂν εἶνε, νὰ τὰ δημοσιεύσω.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ μ' ἐνθυμήθης τέλος πάντων, *Παλλάς*! Ἐγὼ εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπῆγες εἰς τὸν Ἄρην. Ἂς εἶνε... γράφε μου τώρα κάπου-κάπου καὶ στέλνε μου καὶ τίποτε διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Δὲν σ' ἐμπνέει ἡ Σίφνος;

Καὶ ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* τὰ ἴδια, παράγγησε νὰ μὲ θυμηθῇ, ἀλλ' αὐτὴ τοὐλάχιστον κάτι μᾶς στέλνει καὶ διὰ τὴν Σελίδα. Ἔχεις δίκηο, ἀγαπητή μου, ὅτι τὰ κομμάτια τοῦ *Φαιδροῦ Ἀδάμαντος* εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἶνε ἔξοχα. Καὶ οἱ μεγάλοι τὰ ἐπαινοῦν πολύ.

Οὐρανία Μολπή, χαίρω διότι εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου σας ἐπαίχθη, μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐ Ἥλιος καὶ ὁ Ἄνεμος. Κ' ἐδῶ, εἰς πολλὰ σχολεῖα ἐπαίχθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. εὐχαριστῶ.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Αἰγυπτε* Βεδαίως, ἡ καλλιτέρα ζωὴ εἶνε εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ ἡ ἄλλη δὲν ἔχει τὰς ἀπολαύσεις της. Ἀρκεῖ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καθῆκόν του. Τότε μόνον, εἴτε εἰς τὸ Σχολεῖον, εἴτε ἔξω, εἶνε εὐτυχής.

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, εἶνε καθῆκον κάθε συνδρομητοῦ, ὅταν ἀνακαλύπτῃ λογοκλοπίαν, νὰ μοῦ τὴν καταγγέλλῃ. Διότι οὕτω προλαμβάνει καὶ μέλλον κακόν. Ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε μικρὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαιδωνος, τὰ ὁποῖα οἱ συνδρομηταὶ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ ἐνθυμοῦνται, διότι τὰ ἔχω μαζί μου καὶ συχνὰ τὰ βλέπουν εἰς τὸ γραφεῖον.

Ἂν ἦτο καλὴ ἡ εἰκών, φίλε *Ἀλέξ. Μαυρ.*, θὰ τὴν ἔδιδα εὐθὺς εἰς τὸν τσιγγογράφον καὶ θὰ μοῦ ἔκαμνεν ἕνα *κλισὲ* ἀπὸ τσίγγον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτύπωνα. Ἀλλὰ ὅπως εἶνε, ἔπρεπε νὰ κράξω ζωγράφον, νὰ μοῦ τὴν ἀντιγράψῃ τεχνικά, καὶ τὸ ἀντίγραφον νὰ στείλω εἰς τὸν τσιγγογράφον. Φασαρία λοιπὸν καὶ ἔξοδον.

Ὡραίας ἐπιστολὲς μοῦ-ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δαφνοσεφῆς Σημαία, Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις* (πρὸς τὴν ὁποίαν ἐοτάλη τὸ βραβεῖον,) *Δούρειος Ἵππος, Πλοίαρχος Νέμος*, καὶ *Πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς* (ἐπίσης, τοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: α' Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ» τοῦ *Σημαιοφόρου Ἕλληνος*. — «Τῆς μέλισσας τὰ λόγια» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*. — «Συμβουλὴ» τοῦ *Μορέα*. — «Τὸ αἴνιγμα τοῦ ἀνθρακέως» τῆς *Ἐβενοβόστρυχης*. — «Ἱκρσευχὴ» τῆς *Ἀνεμώνης τῶν Πατησίων*. — «Μία Παροιμία» καὶ «Ὄνειρον» τοῦ *Αἰγαίου*. — «Ἀντιθέσις» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*. — «Ἀνέκδοτον» τοῦ *Μαραθωνομάχου*. — «Νύχτα» τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*. — Διάφορα τοῦ *Καυχήματος τῆς Ἠπείρου*. — «Ὁ ἄπειρος κυνηγός» τῆς *Νέας Σελήνης*. — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Στὴ σημαία μας» (ἀτεχνον) — «Ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας». — «Ἀποχαιρετισμὸς Στρατιώτου». — «Σὰν ἔχης» (στίχοι ἀτεχνοι·) — «Τὸ πολύτιμον φυτὸν» (γνωστόν·) — «Οἱ δύο σύντροφοι» — «Ἀνέκδοτον Λουδοβίκου ΙΔ'» (γνωστά.)

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος* ἴδε Ἀλληλογραφίαν 24ου φύλλου].

Η' ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ Ζ' Δελτ. δρ. 4,20.

Νέαι εἰσφοραί: Φίλεργος Ἠγεμονὶς λ.20, Φοῖβος Ἀπόλλων λ. 30, Ἑλληνικὴ Ἑνότης λ. 10, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς λ. 15, Πατρινὸ Σπουργίτι δρ. 1, Ναυτικὴ Ἑλλὰς λ. 20, Πλοίαρχος Νέμος δρ. 1, Βάρκα τοῦ Κανάρη λ. 50, Δωδωναῖος λ. 10. — Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου *δρ. 7,75*. Ἐγγραφαὶ εἰς τὸ προσεχές, ἂν ἕως τότε συμπληρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς ἐγγραφὴν ἑνὸς ἀπόρου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἑνὸς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἑξῆς· Διὰ τὰς πράξας τρεῖς πρωτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25, Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἓ λεπτὰ ἢ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντικέιδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Οὐρανία Μολπὴ* (0) μὲ *Ζιλχὰ Χανούμ, Λεῖλὰ Σουλτάναν, Φλογέραν τοῦ Βασιλῆ, Μασκώτ*, ἡ *Δαφνοσταφὴς Σημαία* (0) μὲ *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον, Δοξασμένην Γαλανόλευκον, Γαλανὴν μας Σταυροφόραν*, — ἡ *Ναυτικὴ Ἑλλὰς* (0) μὲ *Γαληνιαίαν Θάλασσαν, Ὡραίαν Ἀμαζόνα, Ναπολέοντα Βοσνοπάρτην, Μικρὸν Ἀργοναύτην*, — τὸ *Ἀάφνης Κλωνάρι* (0) μὲ *Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Μασκώτ, Φαιδρὸν Ἀδάμαντα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σκληρὰν Σκλαβιὰν* (τοῦ 10ου καὶ 11ου φύλλου λύσεις σου δὲν ἐλήφθησαν καὶ ἐκ τούτου ἴσως ἡ διαφορά·) *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ποῦ δὲν μὲ λησμονεῖ, ἂν καὶ διασκεδάζῃ τώρα τόσον ὡραῖα εἰς τὸ Λουτράκι·) *Καρδίαν Ἑλληνίδος* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· καλὸ ταξεῖδι·) *Δωδωναῖον* γράψε μου ποίους τόμους τῆς δραχμῆς θέλεις διὰ τὸ βραβεῖόν σου, νὰ σοῦ τοὺς στείλω·) *Φιλελεύθερον Πνεῦμα* (στεῖλε εἰς γραμματόσημα τὸ ἀντίτιμον τῶν φυλλαδίων ποῦ σοῦ λείπουν, καὶ θὰ τὰ ἔχῃς ἀμέσως·) *Ναυτόπαιδα Σπετσῶν* (καὶ εἰς ἀνώτερα· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν· γράφε μου·) *Τσακιτζῆν - Μεχμὲτ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἀρκεῖ ἡ σημείωσις τῆς πύλεως κάτωθεν τῆς εἰκόνος. ἰδιοτ τάποτελέσματα θὰ ἐπαραφορτώνωντο·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (προσεχῶς· διὰ νὰ μὴ γίνεται κάτι, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ θέλησις, σημαίνει ὅτι παρεμβάλλεται πρόσκομμα ἀνυπέρβλητον·) *Λόκτωρα Κούκ* (στεῖλε ἐκ νέου τὰς λύσεις αὐτάς·) *Λεῖλὰ Σουλτάναν* (σὲ συγχαίρω· γράφε λοιπὸν τώρα ποῦ ἠσύχασες· διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν προς τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*·) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (δόξα σοι ὁ Θεός! περιμένω!) *Ρήγαν Φεραῖον* (κ' ἐδῶ ἔτσι τοὺς κάμνουν τοὺς δυστυχισμένους σκύλους...) *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα·) *Κυκλαμὶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὰ σέβη μας στὴ μαμμά·) *Καλὸν Σαμαρείτην* (ἡ *Πυραμὶς τοῦ Χέοπος* δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη Μ. Μυστικά·) *Πατρινὸ Σπουργίτι* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα·) *Φωτοβόλον Ἠώ* (κρῖμα νὰ εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῶ! ἀλλά, ἀφοῦ ἀρρώστησες, τί νὰ γίνῃ! ἄλλη φορά·) *Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσον* (ὀαγοράσας ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου Χάρτην Λύσεων μιᾶς δραχμῆς, καὶ θὰ στέλνῃς ὅσας λύσεις εὑρίσκῃς·) *Ἀάφνης Κλωνάρι* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Σημαιοφόρον Ἕλληνα, Ναυτικὴν Ἑλλάδα, Ἀριστοτέλην Τσάκ., Ὄνειρον τῆς Κύπρου* κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰουνίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

310-312. Δεξίγριφος, Συλλαβόγριφος καὶ Στοιχειόγριφος

1.—Φθόγγος μουσικῆς καὶ ῥῆμα
Μιᾶ σαλάτα παραχρῆμα
Ἔκαμαν ὀρεκτική.

2.—Στὴ μεσαία συλλαβή της
Τοῦ προσώπου μέλος βάζω,
«Χαρὰ 'ς ὅποιον τῶχει» κράζω...

3.—Παίρνω κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ χάρι
Τὸ μεσαῖό της τὸ γράμμα,
Ἄλλο ἓν κολλῶ μαζί,
Καὶ σοῦ κάμνω ἐν τῷ ἅμα
Γνωστὴ πόλι Ἰταλική.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀφρόκρινο

313. Τονόγριφος

Ὄνομα κύριον, κοινόν,
Στὸ τέλος ἂν τονίσῃς,
Θὰ κάμῃς κάτι ἱερὸν
Ποῦ θὰ τὸ προσκυνήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου

314. Αἴνιγμα

Εἰς τοὺς νικητὰς θὰ μ' εὕρῃς·
Τρία στοιχεῖα ἂν ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Σὲ φωτίζω καὶ μὲ ξεύρεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίνου Πέτρου

315. Δημῶδες Πρόβλημα

Γερανοὶ πετούσανε,
Τί πολλοὶ ποῦ ἤσανε!
Ἕνας εἶμαι μπρός του δυό,
Ἄλλος εἶχε πίσω δυό,
Κ' ἕνας ἄλλος γερανός
Ἕναν πίσω κ' ἕνα μπρός.
Πόσοι ἤσανε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλογίας τοῦ Βασιλικᾶ

316. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον
Τὰ ἔχει ἡ Λαμία.
Δούλη καλὴ τὸ δεύτερον,
Ἀλλὰ κακὴ κυρία...
Χώρα τὸ τρίτον ποῦ ἄλλοτε
Τὴν κυβερνοῦσε ὁ Κροῖσος.
Στὸ πρόσωπό σου τἄλλο μου,
Καὶ θὰ τὸ πιάνῃς ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου

317. Ψαροκόκκαλον μετ' Ἀκροστιχίδος

Ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται κατὰ σειρὰν αἱ ἑξῆς λέξεις, τὰ τελικὰ τῶν ὁποίων νὰ σχηματίζουν ρωμαῖον στρατηγόν: Ἀχαθαρσία, Κράτος ἀμερικανικόν, Γυνὴ τῆς ἁγ. Γραφῆς, Τουρκικὸν ὄνομα, Χώρα ἀρχαία τῆς Μ. Ἀσίας, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξίφους

318. Ἐπιγραφή.

ΘΗΚΥΕΠΣ
ΕΣΑΠΤΙΟ
ΣΔΡΑΙΚΩ
ΤΙΡΠΕΣΝ

Ἰδοὺ καὶ μιὰ ἐπιγραφή,
Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ διαβαστῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

319. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον, τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Αὐτοκράτορα Ρωμαῖον:

1, Θήριον. 2, Ὄρος νήσου ἑλληνικῆς. 3, Ἀμφίβιον. 4. Μέγα πτηνόν. 5, Ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεινοῦ Κρίνου

320. Φωνηεντόλιπον

Μγλν-δ'-θλν-Μσ-μμναθ-φλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Φυσαρίδα

321. Γρῖφος.

ο			αν
ο ο	Ἑλλάδος	Ἑλλάδος	αν αν
ο Φ ο	τ		ἐπὶ ἀ
ο ο	Ἑλλάδος	Ἑλλάδος	αν αν
ο			αν

Ἐστάλη ὑπὸ Σπύρου Δ. Μετούση

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

219. Γαυγάμηλα (γαῦ, γᾶ, μῆλα.)—220. Πάλλας-ἅλας.—221. Ρέα-εαρ.—222. Ἐκτελουμένων τῶν πολλαπλασιασμῶν καὶ τῶν προσθέσεων, εὑρίσκεται ὁ ἀριθμὸς 164 1/9.

223. Β Ν Υ Ξ Β Υ Ρ Ω Ν Π Ω Σ Ν

224. ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ (Ἶρις, Νέρων, ὄνος, Κῶς, Ἔρις, Ἤρος, Σίνις.)—225. Κρέμα (μι ΚΡΕΜΑρι...)—226. ΗΡΑΚΛΗΣ-ΑΠΟΛΛΩΝ. (Ἡρακλεὶς, Ραπτική, Αἴολος, Καλλιόπη, Λίλη, Ἡρῴδης, Σκνική.)—227. Ἡ ἕνωσις κάμνει τὴν δύναμιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστοῦμεν *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων* καὶ συγχαίρομεν ἐπίσης διὰ βραβεῖον.—*Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀνατέλλουσα Σελήνη, Παμβῶτις.* (Γ, 115)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά, βραβεύσω καλλίτερον τετράδιον μὲ ἑνὰ τόμον τῆς Διαπλάσεως ἀξίας δραχμῆς—*Πάτρικ Σπουργίτι.* (Γ, 116)

Ἰδιότροπον Ξανθούλαν.—Δηλοῦσα τὸ ὄνομά μου διὰ τῶν στοιχείων τοῦ ψευδωνύμου, ἀναμένω τὸ ἰδικόν σας.—*Νῶτα Κ. Περράκη—Κ. Ε.* (Γ, 117)

ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα: Ἐσωτερικοῦ δρ. 10. Ἐξωτερικοῦ φρ. 12.—Διευθυντής: Ν. Κ. Τσελεμεντές.—*Ἐκδίδεται Γ. Στάγγελ καὶ Σια, Ἀθῆναι ὁδὸς Λέκα.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 29 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 257]

ΑΘΗΝΩΝ· *Μ. Θ. Πλατανόπουλος, Ἠλ. Π. Παπαγεωργίου, Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου, Μαρίκα Γ. Βλαδιμήρου, Πιπίνα Δ. Βλάχου, Σοφία Ἀνισίου, Σ. Δ. Φιλίντρας, Δ. Γ. Οἰκονόμου, Ρίτα Ι. Μαυρομμάτη, Ἰω. Σ. Σαφφατῆς, Εὐγενία Λαμπαδαρίου, Πιπίτσα Κ. Κυριακού, Δ. Σ. Ἀνδ. (28), Καλλιόπη Εὐαγγ. Δεπλάρη, Μίμης Α. Πετσάλης (28), Ἰφ. Κ. Σωτήριος, Π. Ν. Ἀθανασάκος (28-29), Ἀλ. Ἰκονομολᾶς, Ἀχ, Καρυστινός, Β. Πρωξάνης, Ἄννα Αἰσκαρη, Εὐστ. Φλόκας, Θ. Γ. Γιαννοφαλίδης (28), Μαρία Γ. Γιαννοφαλίδου (28), Ἀλ. Β. Σπυράκης, Φανὴ Γ. Ζῆση.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Γ. Κ. Οἰκονόμου, Ἀθ. Δ. Μίρμιγκας, Ζαχαρούλα Δ. Ὑψηλάντου, Π. Δ. Μαμουνᾶς, ὁ Ἐνθουσιώδης Νεανίας, Καλλιόπη Καλμούκου, Γεωρ. Δ. Καλαμάκης, Δ. Σ. Σαμαρᾶς, Χαρ. Δ. Πανιτσίδης, Κωνστ. Σ. Ρηγόπουλος, Κωνστ. Δ. Σούκας (28), Ἰωαν. Δ. Σούκας (28), Μίχ. Χ. Πετρόχειλος (28).*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ· *Ἰουλία Ἀν. Παναγοπούλου.*

ΑΝΔΡΟΥ· *Γιαννίμη Δ. Πασχάλη (28), Π. Δ. Πασχάλης (28, 29) Πολυξένη Α. Κούλουθρου.*

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ· *Ἀνδρ. Δ. Ρᾶζής.*

ΒΟΛΟΥ· *Κόβλα Γκιόκα, Τασία Γκιόκα, Ι. Διαμαντόπουλος, Πηλ. Διαμαντόπουλος, Π. Παρασκευόπουλος.*

ΖΑΚΥΝΘΟΥ· *Νικόλ. Δ. Χωραφᾶς, Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.*

ΚΑΛΑΜΩΝ· *Ἀρ. Θ. Κοντσομητόπουλος, Π. Γ. Δραγώνας (28).*

ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ· *Π. Χ. Γκίκης, Ἀθ. Χ. Γκίκης.*

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Στ. Κωστέλετος.*

ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Δ. Τρίκκας, Ν. Ι. Γιαρᾶς (28), Ἀνδρ. Σ. Εὐσταθίου (28), Φρ. Γ. Ἰωάννου.*

ΛΑΡΙΣΣΗΣ· *Φέλεργος Ἡγεμονίς, Δήμητρα Ἀσκαρίδου.*

ΝΑΥΠΛΙΟΥ· *Κ. Γ. Κοτσοπούλης, Ν. Ι. Δογοθετης.*

ΝΕΩΝ ΨΑΡΡΩΝ· *Δημ. Δανιήλ.*

ΠΑΤΡΩΝ· *Εὐστ. Δ. Ἀγγελόπουλος, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Ἀλ. Ι. Τζουλάτης, Μαρίνα Θ. Μάσκου.*

ΠΥΡΓΟΥ· *Κύας. Ἀθανασόπουλος, Μ. Μ. Μαφουράκης.*

ΣΠΑΡΤΗΣ· *Σ. Θεοδωρόπουλος, Π. Γ. Σαμπατάκος, Ἠλ. Κυρούσης.*

ΣΥΡΟΥ· *Γ. Π. Γιαννοκάκης.*

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Θεοδ. Δ. Θεαχάρης.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Ὄλγα Ι. Βρύσκου (28), Δ. Σ. Σαλαμάγκας.*

ΚΑΙΡΟΥ· *Ἀνδ. Ἀρμένης, Μεν. Ρούλης.*

ΚΤΗΜΑΤΟΣ (*Κύπρου*)· *Δ. Γ. Ἰωαννίδης (27).*

ΚΥΛΛΗΝΙΩΝ· *Κ. Ι. Παρταλίδης.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Κ. Μ. Ψαλίδας, (28, 29), Μαρία Μπάλτα (26, 28, 29), Στ. Ἀναστασιάδης.*

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ· *Θεοδ. Κυριακίδης (28, 29).*

ΝΟΒΟΡΩΣΣΙΣΚΗΣ· *Γ. Κωνσταντινίδης [28].*

ΟΔΗΣΣΟΥ· *Ἀνδρονίκη Γεωργαλᾶ, Μαρία Κλούρα.*

ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ· *Σ. Σούκας, Κερκυραϊκὴ Αὔρα.*

ΠΥΡΓΟΥ (*Βουλγαρίας*)· *Εὐαγγελία Γ. Δεγενοῦς, Κ. Διαμανδούρος [28-29].*

ΡΕΘΥΜΝΟΥ· *Φιλελεύθερον Πνεῦμα, Δ. Μιαούλης.*

ΣΑΝΤΑΣ (*Αἰγύπτου*). *Ἑλένη Μ. Μαυρουδῆ [28-29].*

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· *Δημ. Α. Κάζης [28-29].*

ΣΜΥΡΝΗΣ· *Φωτεινὴ Π. Κασάπογλου, Πλάτων καὶ Φωτίων Δ. Κυριακίδης, Π. Ν. Παντελίδης.*

ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ· *Γ. Παπαθεοφίλου.*

ΧΙΟΥ· *Λεων. Κυρλαγκίτσης [28], Π. Λεοντίδης.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀφθὲν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΒΑ *ἐν Ὀδησσῷ* ΕΥΑΓΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ *μαθητὴς ἑλλην. Σχολείου ἐν Πύργῳ,* ΣΜΑΡΑΓΔΑ Σ. ΗΓΚΟΥΚΟΥ *ὁδὸς Ἀριστομένους 28 ἐν Ἀθήναις,* ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΧΩΡΑΦΑΣ *ἐν Ζακύνθῳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος.*

Πλειονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πενταλέπτου ἀντὶ δεκαλέπτου. (Ἰταμπαστάσημον 10 παρᾶς ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶς).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—1968.